

Autor neznámý

Barenzie a Slámka se rozhodli přes zimu zůstat v Riftonu a pronajali si levný pokoj v chudinské čtvrti. Barenzie chtěla vstoupit do cechu zlodějů, věděla totiž, že pokud ji jinak cech přistihne při práci, budou problémy. Jednoho večera v nálevně zahlédla mladého odvážného Khajiita jménem Therris, o němž se vědělo, že je členem cechu. Nabídla mu, že se s ním vyspí, pokud podpoří její přijetí. S úšklebkem si ji prohlédl a souhlasil, řekl však, že stejně bude muset projít zasněžením.

Jakým zasněžením?

Eh, řekl Therris. "Nejdřív zaplať, drahoušku."

[Tato pasáž byla na příkaz Chrámu cenzurována.]

Slámka ji zabije, a Therris možná také. Co ji to, pro všechny bohy, posedlo, že něco takového udělala? Opatrně se rozhlédla po místnosti, ale ostatní hosté už ztratili zájem a vrátili se ke svým záležitostem. Nikoho z nich neznala, nebyla to hospoda, v níž se Slámkou bydleli. S trochou štěstí bude nějaký čas trvat, než se to Slámka dozví. Nebo se to třeba nedozví vůbec.

Therris byl zdaleka nejzajímavější a nejpřitažlivější muž, kterého kdy potkala. Řekl jí o všem, co potřebuje, aby se mohla stát členkou cechu zlodějů, a také ji to vše buď sám naučil, nebo ji alespoň představil těm správným lidem.

Mezi nimi byla i žena, která se trochu vyznala v magii. Katisha byla nordka s postavou matrony. Byla ženou kováře, měla dvě dospívající děti a byla to úplně obyčejná a vážená měšťanka - až na to, že měla velice ráda kočky (a tedy i jejich humanoidní protějšky, Khajiity). Měla však také talent pro jisté druhy magie a udržovala přátelství s dosti podivnými lidmi. Naučila Barenzii kouzlo neviditelnosti a vysvětlila jí i další možnosti nenápadného pohybu a maskování. Katisha podle libosti míchala magické a nemagické schopnosti, jedny využívala k vylepšení druhých a naopak. Nebyla členkou cechu zlodějů, ale jakýmsi mateřským způsobem měla ráda Therrise. Barenzie si k ní vytvořila vřelejší vztah než k jakémukoli jiné ženě a během příštích pár týdnů jí o sobě řekla úplně všechno.

Někdy přivedla i Slámku. Ten jí Katishu schvaloval, ovšem Therrise už ne. Zato Therris shledal Slámku "zajímavým" a navrhl Barenzii, aby uspořádali něco, čemu říkal "trojka".

Nepřipadá v úvahu, řekla Barenzie pevně, vděčná za to, že Therris toto téma tentokrát nakouzl v soukromí. "Nelíbilo by se mu to. A mně také ne!"

Therris se usmál svým okouzlujícím, trojúhelníkovým kočičím úsměvem a líně se rozvalil na křesle. Protáhl si nohy, stočil ocas a zavrnil. "Možná by tě to překvapilo. Vás oba. V páru je to děsně nudné."

Barenzie na něj vrhla pronikavý pohled.

I když s tím tvým venkovským balíkem by se ti to možná nelíbilo, drahoušku. Vadilo by ti, kdybych přivedl kamaráda?

Ano, vadilo. Jestli už tě nudím, můžeš si s tím svým kamarádem najít někoho jiného. Zasněžením už prošla a byla právoplatnou členkou cechu zlodějů. Therrise považovala za užitečného, ale nikoliv nepostradatelného. A možná už ji trochu omrzelo.

Jednou večer si o svém problému s muži promluvila s Katishou. Nebo alespoň o tom, co za svůj problém s muži považovala. Katisha zavrtěla hlavou a řekla jí, že hledá lásku, a ne rozkoš, že toho pravého muže pozná, až ho potká, a že ani Slámka, ani Therris pro ni těmi pravými nejsou.

Barenzie škádlivě naklonila hlavu na stranu. "Říká se, že temné elfky jsou pro- pro- něco. Prostitutky," řekla, ačkoliv si nebyla jistá.

Myslíš promiskuitní. Ačkoliv hádám, že některé se stanou i prostitutkami, odpověděla Katisha. "Všichni mladí elfové jsou promiskuitní. Ale z toho vyrosteš. Možná už vyrůstáš," dodala s nadějí v hlase. Barenzie se jí líbila, začínala ji mít docela ráda. "Měla by ses ale seznámit s nějakými rozumnými mladými elfy. Jestli se budeš dál kamarádit s Khajiity a lidmi a jim podobnými, budeš chodit s outěžkem dřív, než bys řekla švec."

Barenzie se při té myšlence mimoděk usmála. "To by se mi líbilo. Myslím. Ale bylo by to nepohodlné, že? S dětmi je spousta problémů, a já ještě ani nemám vlastní dům."

Kolik ti je let, Berry? Sedmnáct? No, tak to máš ještě rok nebo dva, než začneš být plodná. Tedy pokud nemáš velkou smůlu. Elfové spolu ani pak nepočnou dítě snadno, takže když se budeš držet jich, bude to v pořádku.

Barenzie si na něco vzpomněla. "Slámka chce koupit statek a vzít si mě za ženu."

A chceš to i ty?

Ne. Ještě ne. Možná někdy později. Ano, později. Ale ne, pokud nebudu moci být královna. A ne ledajaká královna. Královna Žalovínu. Řekla to rozhodným, téměř tvrdohlavým hlasem, jako by chtěla zaplašit jakékoliv pochybnosti.

Katisha se rozhodla poslední poznámku pominout. Dívčina barvitá představitivost ji bavila, brala ji jako známku dobře fungující mysli. "Tak bych řekla, Berry, že než to 'někdy' přijde, bude ze Slámka stařík. Elfové žijí velmi dlouho." Katishinou tvář přelétl ten závistivý pohled lidí, kteří si vzpomenu na tisíciletý život, jež elfům přisoudili bohové. Jistě, jen málokterý elf tak dlouho skutečně žil, svoji daň si vybíraly nemoci a násilí. Ale bylo to možné. A jednomu či dvěma se to opravdu podařilo.

Staříci jsou taky fajn, řekla Berry. Katisha se zasmála.

Barenzie se neklidně ošivala, zatímco Therris rovnal papíry na stole. Byl až pedantsky pečlivý, pozorně vracel všechno tam, odkud to vzal.

Vloupali se do šlechtického domu a Slámka nechali venku hlídat. Podle Therrise to měla být jednoduchá práce, ale velice tajná. Dokonce k ní nechtěl přizvat ani nikoho dalšího z cechu. Berry a Slámkovi prý mohl věřit, ale nikomu jinému.

Řekni mi, co hledáš, a já to najdu, zašeptala naléhavě Berry. Therris ve tmě neviděl tak dobře jako ona a nechtěl, aby vykouzlila ani sebemenší světlo.

Ještě nikdy v tak přepychovém domě nebyla. Dokonce ani Darkmoorský hrad hraběte Svena a paní Ingy, kde strávila dětství, se s ním nedal srovnávat. Udiveně se rozhlížela, když procházeli bohatě zdobenými halami a pokoji v přízemí. Jenže Therrise zřejmě nezajímalo nic než stůl v malé studovně plné knih v prvním patře.

Psst, zasyčel vztekle.

Někdo jde! řekla Berry okamžik před tím, než se otevřely dveře a dovnitř vešly dvě temné postavy. Therris ji hrubě strčil proti nim a sám vyrazil k oknu. Barenziiny svaly byly úplně ztuhlé; nemohla se pohnout, dokonce ani mluvit. Bezmocně přihlížela, jak jedna z postav, ta menší, skočila za Therrisem. Stačila dvě rychlá tichá bodnutí čehosi modře zářivého a Therris se proměnil v nehybnou hromádku.

Dům ožil rychlými kroky, poplašnými hlasy a řinčením rychle navlékaných zbrojí.

Větší muž, podle vzhledu temný elf, Therrise vzal a napůl odtáhl, napůl odnesl ke dveřím, kde ho předal jinému elfovi. Pokynul hlavou a jeho menší společník v modré róbě rychle odešel. Pak pomalu přikročil k Barenzii a chvíli si ji prohlížel. Dívka už se opět mohla hýbat i mluvit, ačkoliv když se o to pokusila, hlava jí strašlivě třeštila.

Rozepni si košili, Barenzie, řekl elf. Dívka na něj vyvalila oči a objala se oběma rukama, držíc si košili pevně u těla. "Jsi žena, že, Berry?" řekl jemně. "Měla ses přestat oblékat jako hoch už před pár měsíci. Jen jsi na sebe upoutávala pozornost. A říkat si Berry! Copak je tvůj přítel Slámka tak hloupý, že si nic jiného nezapamatuje?"

Je to běžné elfí jméno, bránila se Barenzie.

Muž smutně potřásl hlavou. "Ne, mezi temnými elfy není, moje milá. Ale ty toho o temných elfech moc nevíš, co? Mrzí mě to, ale nešlo to jinak. Ale to nevadí. Pokusím se to napravit."

Kdo jsi? zeptala se Barenzie ostře.

Tak moje sláva mě nepředchází? muž pokrčil rameny a křivě se usmál. "Jsem Symmachus, má paní Barenzie. Generál Symmachus císařské armády Jeho velkolepého a strašného Veličenstva Tibera Septima I. A musím říct, žeš mě pěkně prohnala po Tamrielu. Nebo alespoň přes pár provincií. Ačkoliv jsem tušil, a měl jsem pravdu, že nakonec zamíříš do Morrowindu. Mělas docela štěstí. V Bílém Průsmyku bylo nalezeno tělo, o kterém jsme si mysleli, že patří Slámkovi. Takže jsme přestali hledat pár. To ode mě bylo nedbalé. Ale stejně bych nečekal, že spolu zůstanete tak dlouho.

Kde je? Je v pořádku? zeptala se s upřímnou obavou.

Ale ano, je v pořádku. Prozatím. A je samozřejmě ve vězení. Odvrátil se. "Tobě... na něm tedy záleží?" řekl a pak se na ni náhle zadíval s divokou zvědavostí. Jeho červené oči jí připadaly nezvyklé, vídala je většinou jen na svém odrazu v zrcadle, a to bylo málokdy.

Je to můj přítel, řekla Barenzie. I jí samotné zněla ta slova prázdně a beznadějně. Symmachus! Generál císařské armády, nikdo menší - a údajně dobrý přítel samotného Tibera Septima.

No, zdá se, že máš několik nevhodných přátel - pokud mi odpustíš taková slova, má paní.

Přestaň mi tak říkat! generálova zdánlivá škodolibost ji rozčilovala. On se však jen usmál.

Zatímco mluvili, shon a poplach v domě pominul. I když pořád slyšela, jak si někde poblíž šeptají lidé, kteří v něm nejspíš žili. Vysoký elf se posadil na roh stolu. Vypadal klidně a zdálo se, že se nechystá v blízké době odejít.

Pak jí to došlo. Několik nevhodných přátel, řekl? Ten muž o ní věděl všechno! Nebo toho alespoň věděl hodně. Což vyšlo nastejno. "Co se s nimi stane? A se mnou?"

Ach. Jak víš, tento dům patří zdejšímu veliteli císařských vojsk. Což znamená, že patří mně. Barenzie se překvapeně nadechla a Symmachus na ni rychle pohlédl. "Cože? Tys to nevěděla? Nu tedy... Jsi zbrklá, má paní, dokonce i na sedmnáctku. Vždycky musíš vědět, co děláš, nebo do čeho se necháváš namočit."

A-ale cech by... by ne- Barenzie se třásla. Cech zlodějů by se nikdy nepokusil udělat nic, co by šlo proti Císařství. Tiberu Septimovi se nikdo netroufal postavit, alespoň nikdo, o kom věděla. Někdo v cechu to zpackal. A pořádně. A ona za to teď zaplatí.

Také si myslím. Neřekl bych, že Therris měl tohle od cechu schválené. Vlastně by mě zajímalo..." Symmachus pozorně zkoumal stůl, otevíral šuplík po šuplíku. Jeden si vybral, položil ho na stůl a vyňal falešné dno. Uvnitř byl složený list papíru. Vypadal jako nějaká mapa. Barenzie přistoupila blíž. Symmachus od ní list odtáhl a zasmál se. "Vždyť to říkám, zbrklá." Přešlédl dokument očima, pak ho znovu složil a vrátil do šuplíku.

Ještě před chvílí jsi mi radil, abych se snažila získávat informace.

To ano, to ano. Náhle se zdálo, že má dobrou náladu. "Musíme jít, má drahá paní."

Doprovodil ji ke dveřím, dolů po schodech a ven do temné noci. Ulice byly pusté. Barenziiny oči zaletěly do stínů. Přemýšlela, zda by mu dokázala utéci, nebo nějak jinak uniknout.

Nepřemýšlíš o útěku, že ne? Ano? A nechceš si nejdřív poslechnout, co s tebou mám za plány? Měla pocit, že to zní trochu zarmouceně.

Když už o tom mluvíš - chci.

Nechceš, abych ti nejdřív řekl o tvých přátelích?

Ne.

Vypadal, že ho to potěšilo. Nejspíš chtěl právě takovou odpověď slyšet, pomyslela si Barenzie, ale zároveň to také byla pravda. Ačkoliv se o své přátele obávala, zvláště o Slámka, daleko větší strach měla o sebe.

Zaujmeš své místo královny Žalovínu, na které máš podle práva nárok.

Symmachus Barenzii vysvětlil, že on i Tiber Septim s ní měli tyto záměry po celou dobu. Žalovín, který byl těch asi dvanáct let, kdy byla pryč, pod vojenskou správou, se měl postupně vrátit k civilní vládě - samozřejmě pod dohledem Císařství, jako součást císařské provincie Morrowind.

Proč mě ale poslali do Darkmooru? zeptala se Barenzie, která stěží věřila svým uším.

Kvůli bezpečí, přirozeně. Proč jsi utekla?

Barenzie pokrčila rameny. "Neviděla jsem žádný důvod tam zůstat. Měli jste mi to říct."

"Teď už bys to dávno věděla. Vlastně už jsem pro tebe poslal, měla ses přestěhovat do Císařského Města a strávit tam nějaký čas na císařově dvoře. Jenže tys mezitím, abych to tak řekl, unikla. Pokud jde o tvůj osud, mohlo - a také mělo - ti to být celkem jasné. Ty, které nepotřebuje, Tiber Septim naživu nenechává. A jaké jiné využití by pro tebe mohl mít?"

Nic o něm nevím. A koneckonců ani o tobě. ""

Pak věz toto: Tiber Septim odměňuje přátele i nepřátele podle jejich zásluh.

Barenzie o tom chvíli přemýšlela. "Slámka mi pomohl a nikdy nikomu neublížil. Není členem cechu zlodějů. Šel se mnou, aby mě chránil. Vydělával nám peníze jako poslíček a byl... byl..."

Symmachus ji netrpělivě umlčel mávnutím ruky. "Ano. Vím o Slámkovi všechno," řekl, "a o Therrisovi také." Upřeně se na ni zahleděl. "Takže? Jak rozhodneš?"

Zhluboka se nadechla. "Slámka by chtěl malý statek. Jestli mám být bohatá, pak bych chtěla, aby nějaký dostal."

Dobrá. Nejdřív vypadal udiveně, pak potěšeně. "Budiž. Dostane jej. A Therris?"

Zradil mě, řekla Barenzie chladně. Therris jí měl říct, k jak nebezpečnému podniku ji zve. Kromě toho ji ve snaze zachránit sám sebe strčil nepřítelům přímo do rukou. Nezaslouží si odměnu. Ne, a vlastně si nezaslouží ani důvěru."

Ano. A?

No, za to by měl trpět... nebo ne?

To zní rozumně. Jakou formu by to utrpení mělo mít?

Barenzie sevřela dlaně v pěst. Ráda by Khajiitovi napráskala sama. Ale vzhledem k vývoji okolností to nevypadalo jako čin hodný královny. "Bičování. Ehm... co myslíš, bylo by dvacet ran příliš? Nechci, aby ho zmrzčili, chápeš. Jen mu chci dát lekci."

Ano. Samozřejmě. Symmachus se ušklíbl. Pak jeho rysy náhle ztvárnily. "Stane se, Tvoje Výsosti, královno Barenzie z Žalovínu." Pak se jí poklonil rozmáchlým, dvorským, směšně velkolepým gestem.

Barenziino srdce poskočilo.

V Symmachově domě strávila dva dny, během nichž se rozhodně nenudila. O její potřeby se starala temná elfka jménem Drelliana, ačkoliv to asi nebyla služka, protože jedla společně s nimi. Stejně tak se ale nezdálo, že je Symmachovou ženou nebo milenkou. Drellianu pobavilo, když se jí na to Barenzie zeptala. Řekla prostě, že ji generál zaměstnává a že tedy dělá, oč ji požádá.

S Drellianinou pomocí pro ni objednali několik nádherných šatů a bot, cestovní hábit a vysoké boty a několik dalších drobných nezbytností. Barenzie v domě dostala svůj vlastní pokoj.

Symmachus byl většinu času pryč. Vídala ho většinou jen u jídla, moc toho ale o sobě neprozradil a nemluvil ani o tom, co dělá. Choval se srdečně a zdvořile, ochotně si povídal skoro o všem a vypadal, že ho zajímá cokoliv, co řekla. Podobně působila i Drelliana. Barenzii připadali milí, ale zároveň "do nich bylo těžké proniknout", jak by řekla Katisha. Cítila zvláštní osten zklamání. Byli to první temní elfové, s nimiž byla delší dobu. Čekala, že jí mezi nimi bude dobře, že bude cítit, že konečně někam a k někomu patří. Místo toho zjistila, že jí začínají chybět její severští přátelé, Katisha a Slámka.

Když jí Symmachus řekl, že druhý den ráno odjíždějí do Císařského Města, zeptala se, zda se s nimi může rozloučit.

S Katishou? zeptal se. "Vlastně... jí tak trochu něco dlužím. Právě ona mě k tobě zavedla, když mi řekla o osamělé temné elfce jménem Berry, která potřebuje elfí přátele - a která se občas obléká jako chlapec. Zjevně nemá s cechem zlodějů nic společného. A nikdo, kdo s ním něco společného má, tvůj pravý původ nezná, pomínu-li tedy Therrise. Což je dobře. Budu raději, když se o tvém někdejším členství v cechu nebude veřejně vědět. Prosím, neprozrazuj to nikomu, Výsosti. Taková minulost se... ke královně nehodí."

Pravdu nezná nikdo kromě Slámka a Therrise. A ti to nikomu neřeknou.

Ne. Usmál se zvláštním lehkým úsměvem. "Ne, to neřeknou."

Takže neví, že o tom Katisha ví. Ale přesto, na tom způsobu, jak to řekl, bylo něco divného...

Slámka do jejich domu přišel ráno v den odjezdu. Nechali ji s ním samotnou v salonku, i když Barenzie věděla, že jiní elfové jsou na doslech. Chlapec vypadal strhaně a byl bledý. Několik minut jen tiše stáli v objetí. Slámkova ramena se třásla a po tvářích mu stékaly slzy, ale neřekl nic.

Barenzie se pokusila o úsměv. "Takže oba dostaneme, co jsme chtěli, co? Já budu královnou Žalovínu a ty budeš pánem na svém vlastním statku." Vzala ho za ruku a s upřímnou vřelostí se na něj usmála. "Budu ti psát, Slámko. Slibuji. Musíš si najít písaře, abys mi mohl psát také."

Slámka smutně potřásl hlavou. Když na tom Barenzie trvala, otevřel ústa a ukázal si na ně, vydávaje neartikulované zvuky. Tehdy si uvědomila, co se stalo. Neměl jazyk, někdo mu ho vyřízl.

Barenzie se zhroutila do křesla a hlasitě se rozplakala.

Ale proč? zeptala se Symmacha, když Slámka odvedli. "Proč?"

Symmachus pokrčil rameny. "Moc toho věděl. Mohl být nebezpečný. Alespoň je naživu, a k tomu, aby... choval prasata, nebo co to chce dělat, jazyk potřebovat nebude."

Nenávídím tě! vykřikla Barenzie, pak se rychle ohnula v pase a zvracela na podlahu. Kdykoliv křeče v žaludku polevily, dál mu nadávala. Chvilí lhostejně přihlížel, zatímco Drelliana po ní uklízel. Nakonec jí řekl, ať toho nechá, nebo jí na cestu za císařem bude muset nasadit roubík.

Cestou z města se zastavili v Katishině domě. Symmachus a Drelliana ani nesesedli z koní. Vše se zdálo být v pořádku, Barenzii však přesto svíral hrdlo strach, když klepala na dveře. Katisha otevřela a Barenzie tiše poděkovala bohům, že alespoň ona je v pořádku. Nicméně bylo vidět, že před chvílí plakala. Každopádně Barenzii vřele objala.

Proč pláčeš? zeptala se Barenzie.

Kvůli Therrisovi, samozřejmě. Tys to neslyšela? U všech bohů. Chudák Therris. Je mrtvý. Barenzie ucítila, jak jí srdce svírají ledové pařáty. "Chytili ho při krádeži ve velitelově domě. Chudák, ale byla to od něj strašná hloupost. Ach Berry, zrovna dnes ráno ho na velitelův rozkaz táhli za koněm a pak rozčtvrtili!" Začala vzlykat. "Šla jsem tam. Chtěl mě vidět. Bylo to strašné. Než zemřel, strašně trpěl. Nikdy na to nezapomenu. Hledala jsem vás se Slámkou, ale nikdo nevěděl, kam jste zmizeli." Pohlédla za Barenzii. "To je velitel, že? Symmachus." Pak Katisha udělala zvláštní věc. Přestala plakat a široce se usmála. "Víš, hned, jak jsem ho viděla, jsem si pomyslela, tohle je ten pravý pro Barenzii!" Katisha si utřela oči do lemu zástěry. "Řekla jsem mu o tobě, víš."

Ano, přikývla Barenzie, "vím." Vzala Katishiny dlaně do svých a vážně se na ni podívala. "Katisho, mám tě ráda. Budeš mi chybět. Ale, prosím, nikomu už o mně nic dalšího neříkej. Nikdy. Přísahvej, že neřekneš. Zvláště ne Symmachovi. A dávej za mě pozor na Slámka. Slib mi to."

Katisha zaraženě, ale ochotně slíbila. "Berry, nebylo to náhodou kvůli mně, že Therrise chytili, že ne? O Therrisovi jsem... mu nic neřekla." Pohlédla za dívku na generála.

Barenzie ji ujistila, že za to nijak nemohla a že Therrisovy plány prozradil císařské strážci donašeč. Což nejspíš byla lež, ale viděla, že Katisha zoufale potřebuje trochu útěchy.

To jsem ráda, tedy jestli teď vůbec dokážu být ráda. Je strašné si pomyslet - ale jak bych to mohla vědět? Naklonila se a zašeptala Barenzii do ucha, "Symmachus je moc pěkný muž, nemyslíš? A strašně okouzlující."

To nevím, řekla Barenzie suše. "Vlastně jsem o tom ani nepřemýšlela. Měla jsem toho teď na přemýšlení hodně." Rychle Katishe vyprávěla, že bude královnou ze Žalovínu a teď jede na nějaký čas do Císařského Města. "Hledal mě, to je všechno. Na císařův rozkaz. Byla jsem cílem výpravy, nic víc než nějaký... hledaný předmět. Nemyslím, že na mě vůbec myslí jako na ženu. I když říkal, že na chlapce nevypadám," dodala, když viděla Katishin nedůvěřivý pohled. Katisha věděla, že Barenzie posuzuje každého muže, kterého potká, z hlediska přitažlivosti a dostupnosti. "Asi je to tím šokem, že skutečně jsem královna," dodala a Katisha souhlasila, že ano, určitě to musí být nějaký šok, i když takový, u nějž nebylo moc pravděpodobné, že ho prodělá takhle přímo. Usmála se a Barenzie se usmála s ní. Znovu se objaly, v slzách a naposledy. Pak už Katishu ani Slámka nikdy neviděla.

Královská družina opustila Rifton velkou jižní branou. Když projeli, poklepal Symmachus Barenzii na rameno a ukázal zpět na hradby. "Myslel jsem, že by ses chtěla rozloučit i s Therrisem, Výsosti," řekl.

Barenzie krátce, ale upřeně pohlédla na hlavu, nabodnutou na kůlu nad branou. Seděli na ní ptáci, tvář však dosud poznávala. "Nemyslím, že mě uslyší, i když ho určitě potěší, že jsem v pořádku," řekla a snažila se, aby to znělo bezstarostně. "Dejme se na cestu, generále."

Symmacha její tón zjevně zklamal. "Aha. Předpokládám, že ti o tom řekla tvá přítelkyně Katisha, co?"

Předpokládáš správně. Byla na popravě, odvětila Barenzie nenuceně. Jestli o tom ještě neví, stejně by se to brzy dozvěděl, tím si byla jistá.

Věděla, že Therris patřil k cechu?

Pokrčila rameny. "To věděl každý. Jen od řadových členů se očekává, že budou své členství držet v tajnosti. Ti výše postavení jsou dobře známí." Otočila se a šibalsky se na něj usmála. "Ale to přece jistě víš, že, generále?" řekla sladce.

Nevypadalo to, že by na něj její slova zapůsobila. "Takže jsi jí řekla, kdo jsi a odkud jsi přišla, ale o cechu jsi pomlčela?"

Členství v cechu nebylo mým vlastním tajemstvím. To druhé ano. A v tom je rozdíl. Kromě toho, Katisha je velice čestná žena. Kdybych jí to řekla, tak bych v jejích očích klesla. Vždycky se snažila Therrise přesvědčit, aby si zkusil najít nějakou počestnější práci. A já si jejího názoru vážím. Vrhla na něj ledový pohled. "Ne že by se tě to nějak týkalo, ale víš, co ještě si myslela? Myslela si také, že bych byla šťastnější, kdybych se usadila s jedním mužem. Někým z mojí rasy. Takovým, který má všechny správné vlastnosti a umí říkat všechny správné věci. Přesněji řečeno s tebou." Uchopila otěže tak, aby byla připravena zrychlit - ale nejprve chtěla vystřelit poslední, neodolatelný osten. "Není zvláštní, jak se někdy přání vyplňují - ale ne takovým způsobem, jak člověk chce? Nebo bych snad měla říct, jakým by je kdy chtěl?"

Jeho odpověď ji tak překvapila, že úplně zapomněla na svůj úmysl odklusat. "Ano. Velice zvláštní," odpověděl tónem, který dokonale ladil s jeho slovy. Pak se omluvil a zpomalil koně, takže zůstal pozadu.

Držela hlavu vztyčenou a pobídla koně vpřed, snažíc se předstírat, že to na ni neudělalo pražádný dojem. Co jí na jeho odpovědi tak vadilo? Slova ne, těmi to nebylo. Spíš něco na tom, jak je řekl. Něco v tom tónu v ní vzbuzovalo pocit, že ona, Barenzie, je jedním z jeho přání, která se vyplnila. Ačkoliv to vypadalo nepravděpodobně, zamyslela se nad tím. Konečně ji našel, zřejmě po měsících hledání, určitě pod císařovým tlakem. Takže se jeho přání splnilo. Ano, to bude ono.

Ale něco se mu na tom zjevně nelíbilo.